

**ΚΑΘ' ΥΛΗΝ ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣ ΑΣΚΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ ΕΚ
ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 954 § 4 ΚΠολΔικ**

1. Κατά το άρθρο 954 § 4 ΚΠολΔικ, (το οποίο εφαρμόζεται επί αναγκαστικής κατασχέσεως κινητών πραγμάτων), η ανακοπή κατά της κατασχετήριας εκθέσεως, (με την οποία ζητείται η διόρθωση της εκθέσεως αυτής, ιδίως ως προς την εκτίμηση του δικαστικού επιμελητή περί της αγοραίας αξίας των κατασχεθέντων), εκδικάζεται από το αρμόδιο κατά το άρθρο 933 ΚΠολΔικ δικαστήριο. Εξάλλου, κατά το άρθρο 933 § 1 του εν λόγω Κώδικα, αρμόδιο καθ' ύλην δικαστήριο να εκδικάσει την (ακυρωτική) ανακοπή κατά πράξεως της εκτελεστικής διαδικασίας, (επομένως και την ανακοπή εκ του ως άνω άρθρου 954 § 4 ΚΠολΔικ), είναι το Ειρηνοδικείο εάν ο τίτλος στον οποίο βασίζεται η αναγκαστική εκτέλεση είναι απόφαση του Ειρηνοδικείου, διαφορετικά αρμόδιο καθ' ύλην είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο¹. Τέλος, (α) η καθ' ύλην αρμοδιότητα ερευνάται από το δικαστήριο αυτεπαγγέλτως (άρθρο 46 εδάφ. α' ΚΠολΔικ)², (β) το ισχύον δικονομικό σύστημα αγνοεί την παρέκταση αρμοδιότητας επί της καθ' ύλην αναρμοδιότητας (βλ. το άρθρο 42 του ΚΠολΔικ)³ και (γ) επί αναρμοδιότητος του δικάζοντος δικαστηρίου, όταν εφαρμόζεται η διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, όπως και εν προκειμένω (βλ. το άρθρο 954 § 4 ΚΠολΔικ), η οικεία αίτηση δεν παραπέμπεται στο αρμόδιο δικαστήριο, παρά απορρίπτεται ως απαράδεκτη⁴.

2. Εν προκειμένω, η αντίδικος εταιρία ασκεί ενώπιον του δικαστηρίου σας την ανακοπή εκ του άρθρου 954 § 4 ΚΠολΔικ, κατά της μνησθείσας κατασχετήριας εκθέσεως του ως άνω δικαστικού επιμελητή, δυνάμει της οποίας πραγματοποιήθηκε η αναγκαστική κατάσχεση των κινητών πραγμάτων της, επί τη βάσει διαταγής πληρωμής του Ειρηνοδικείου Αθηνών. Δηλαδή ο εκτελεστός τίτλος δεν είναι δικαστική πράξη Μονομελούς Πρωτοδικείου, παρά Ειρηνοδικείου. Επομένως, σύμφωνα με τις αναπτύξεις

¹ Φαλτσή, Δίκαιο εκτελέσεως, Ειδικό μέρος, § 54 περιθ. αριθ. 78 σελ. 215. ΜΠρΒερ 286/1971 ΑρχΝ ΚΓ, 484.

² Βαθρακοκοίλης, ΚώδΠολΔικ, τ. Δ' έκδ. 1966, υπό το άρθρο 683 § 22 σελ. 50.

³ Βαθρακοκοίλης, ανωτ., § 19 σελ. 49.

⁴ ΜΠρΑμφ 136/1992 Δ. 24, 1072. ΜΠρΑμφ 120/1992 ΑρχΝ 44,65. ΜΠρΘεσ 4595/1986 Αρμ. 1986,1087. Μπέης, ΕρμΚΠολΔικ, σελ. 283. Βερνάρδος, Πολιτική δικονομία, σελ. 41. Σταυρόπουλος, Πολιτική δικονομία (Συμπλήρωμα), σελ. 33.

που προηγήθηκαν, αρμόδιο καθ' ύλην να εκδικάσει την προκειμένη ανακοπή είναι το Ειρηνοδικείο Αθηνών και άρα το δικαστήριό σας είναι καθ' ύλην αναρμόδιο να εκδικάσει την εν λόγω ανακοπή, η οποία συνεπώς πρέπει να απορριφθεί, ως απαράδεκτη διαδικαστική πράξη.

3. Να σημειωθεί εν προκειμένω, ότι το δικαστήριό σας δεν αποκτά αρμοδιότητα δυνάμει του άρθρου 47 ΚΠολΔικ, με την δικαιολογία ότι καθ' ύλην αρμόδιο να εκδικάσει την προκειμένη ανακοπή είναι ιεραρχικώς κατώτερο – έναντι του υμετέρου - δικαστήριο. Διότι η διάταξη αυτή δεν δίδει στον ανώτερο δικαστήριο την εξουσία να εκδικάσει υπόθεση κατωτέρου, μολονότι εξ αρχής διαπιστώνει ότι αυτή ανήκει στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του κατωτέρου δικαστηρίου. Με άλλα λόγια, το ανώτερο δικαστήριο δεν δικαιούται – με έρεισμα την εν λόγω διάταξη – να σφετερισθεί υπόθεση κατωτέρου δικαστηρίου, κατ' ηθελημένη παράβαση των περί αρμοδιότητας καθ' ύλην διατάξεων του ΚΠολΔικ. Η διάταξη του άρθρου 47 ΚΠολΔικ, θεσμοθετήθηκε (και συνεπώς περιορίζεται εξ ορισμού) ΜΟΝΟΝ για να καλύψει την περίπτωση κατά την οποία το ανώτερο δικαστήριο edίκασε ΕΚ ΛΑΘΟΥΣ υπόθεση που ανήκε στην αρμοδιότητα κατωτέρου, οπότε και δεν δίδεται για τον λόγο αυτόν δικαίωμα έφεσης στον ηττηθέντα διάδικο⁵. Η ratio του νόμου στην προκειμένη περίπτωση συνίσταται στην παραδοχή ότι : αφού η διαφορά εκδικάσθηκε από ανώτερο δικαστήριο, το οποίο κατά κανόνα συγκεντρώνει περισσότερα εχέγγυα ορθής δικαστικής κρίσης, δεν πρέπει να δικαιολογείται παράπονο στον εν λόγω διάδικο, από την δυσμενή γι' αυτόν κρίση του δικάσαντος ανωτέρου δικαστηρίου, ικανό να στοιχειοθετήσει λόγο έφεσης⁶.

⁵ Νίκας, στον ΚΠολΔικ των Κεραμέως/Κονδύλη/Νίκα, υπό το άρθρο 47 περιθ. αριθ. 1 κα 2, σελ. 111. ΠρΑν 618. ΕφΑθ 5077/1979 ΝοΒ 1980,301. ΠΠρΚοζ 24/1981 ΝοΒ 1982,91.

⁶ ΕφΛαρ 219/1974 Δ. 1975, 694. ΕφΑθ 10468/1978 Ελλ-Δνη 1979,455. Μητσόπουλος, ΠολΔικ, σελ. 260. Κεραμεύς, Αστικό δικονομικό δίκαιο, τ. II έκδ. 1986 § 45 σελ. 85.